

Dékány Sarolta életútinterjú

Készítette: Csatári Bence

A beszélgetés időpontja: 2021. július 13., Tahitófalu
Szerkesztett, tömörített, kiegészített, lábjegyzetelt változat.

Csatári Bence:

Mindig érdekes, hogy milyen zenei hatások értek gyermek- és ifjúkorában egy énekesnőt. Az ön esetében ez hogyan alakult?

Dékány Sarolta:

Pestszentimrén tagja voltam az iskola kórusának, de szólóéneklést is vállaltam. Rendszeresen felléptünk az egyik XVIII. kerületi művelődési házban, főleg a szüleink előtt. Általában ötöseim voltak minden tantárgyból, ez természetesen az ének-zenére is igaz.

Csatári Bence:

Mikor kezdett el komolyabban foglalkozni az énekléssel?

Dékány Sarolta:

Már érettségi előtt két évvel voltak fellépéseim, a pezsztentlőrinci Steinmetz Miklós Gimnáziumban töltött évek alatt szert tettem némi előadói rutinra. Külföldi táncdalokat énekeltem, leginkább örökzöldeket. Az akkoriban már javában zajló beatzenei mozgalomhoz és a rock and rollhoz viszont nem volt közöm.

Csatári Bence:

Énekképzésre járt?

Dékány Sarolta:

Hogyne, ezt nem lehetett kikerülni. Több pályatársamhoz hasonlóan én is a Magyar Rádió Táncczenei Stúdiójába jártam. Itt nem elsősorban hangképzést tanultunk – ezt magunknak kellett megoldanunk –, hanem a repertoárunkat bővítettük, adott esetben pedig a táncdalfesztiválra kapott dalainkat gyakoroltuk be korrepetitor segítségével. Nálunk Balassa P. Tamás¹ játszott zongorán és ő adta az instrukciókat. Két évig jártunk hozzá. Egyáltalán nem volt szigorú, az órák jó hangulatban teltek. Rádiófelvételeket is csináltunk, és a dalok rögzítése mindig izgalmas volt számomra. Ha valaki elrontott valamit, nyugodtan újra lehetett venni.

Csatári Bence:

Gondolom nagy volt a tülekedés, mert rangot jelentett a Magyar Rádió stúdiójában énekelni, ráadásul a jövőt is döntően befolyásolhatták ezek a képzések, mert innen került ki a táncdalénekes-utánpótlás színe-java. Hogy lehetett bekerülni a stúdióba?

Dékány Sarolta:

---

¹ Balassa P. Tamás (1922–2010) zeneszerző, karmester, zongoraművész, hangszerelő, több táncdalfesztiválon vezényelt. 1954-től 1959-ig tagja, illetve hangszerelője volt a Magyar Rádió Táncczenekarának, 1959 és 1985 között pedig tanított a tánczenei stúdióban. 1977-től 1982-ig az Országos Szórakoztatózenei Központ Stúdiójának volt a vezetője.

Engem hallottak énekelni, valószínűleg több helyen is, aztán egyszer csak behívtak. Úgyhogy e tekintetben nagyon szerencsésnek mondhatom magam, nem volt szükségem menedzsmentre. Mire leérettségiztem, gyakorlatilag megvolt a képesítem az éneklés terén.

Csatári Bence:

Milyen érzés volt először a rádió mikrofonjai mögött állni, majd később meghallgatni az adásban ugyanazt a számot?

Dékány Sarolta:

Nagyon érdekes, mert a felvételnél óhatatlanul van egy kis lámpaláza az embernek, de amikor már adásban hallja viszont a munkáját, akkor nagyon nagy büszkeség tölti el. Büszkék voltak rám a szüleim is.

Csatári Bence:

Képesítése már volt, de ahhoz, hogy színpadra állhasson, működési engedélyre volt szüksége. OSZK²- vagy ORI³-vizsgát kellett tennie?

Dékány Sarolta:

Az ORI-ban, azaz az Országos Rendező Irodában kaptam meg a működéshez szükséges engedélyt, a Vörösmarty téri székházukban. Érdekes módon nem kellett vizsgabizottság előtt énekelnem, egyből a kezembe nyomták a papírt. De abban biztos vagyok, hogy minderről az ORI igazgatója, Keszler Pál⁴ tudott.

Csatári Bence:

Hasonlókat hallani több pályatársától, ami azért különös, mert sokan az ORI-vizsgájukkal büszkélkednek, és olyan esetekről is lehet tudni az iratok alapján, hogy a vizsgán megbuktattak egyeseket. Úgy látszik, nem volt következetes a rendszer, illetve az egyértelmű tehetségeknél, ahogy önnél is, nem mindig foglalkoztak a vizsga mindenáron való megtartásával. Az újonnan megjelent, feltörekvő fiatal táncdalénekesekhez miként viszonyultak a nagy öregek? Nem lehetett érezni náluk, hogy féltik a kenyérüket?

Dékány Sarolta:

Egyáltalán nem éreztem ilyet, de azt meg kell mondanom, hogy emlékeim szerint sem Ákos Stefivel,⁵ sem Hollós Ilonával⁶ nem álltam ugyanazon a színpadon. Ahogy a kortársaimmal sem fűztem sokkal szorosabbra a viszonyt. Munkakapcsolatban voltunk.

---

² Az OSZK a Belkereskedelmi és a Művelődésügyi Minisztérium együttes felügyelete alá tartozott, feladata volt az állami és szövetkezeti vendéglátóiparban, kultúrházakban és tánciskolákban működő népi és tánczenészek, énekesek felügyelete. 1956 és 1958 között a Művelődésügyi Minisztérium végezte a vendéglátóipari zenészek kategorizálását, ami a működési engedélyek kiadását vagy megvonását jelentette. Ezt a feladatot vette át az Állami Hangverseny- és Műsorigazgatóság 1958. február 1-jétől, illetve az OSZK 1960-tól. A vendéglátós könnyűzenészek egzisztenciája tehát 1960-tól az OSZK jóindulatától függött.

³ Az Országos Rendező Iroda (ORI) 1958 és 1991 között, az Állami Hangverseny és Műsorigazgatóság jogutódjaként működő belföldi koncertszervező monopólcég volt. Lakatos Éva, Keszler Pál, Bulányi László, Bali György és Gál Iván igazgatóként, majd a rendszerváltáskor Gödöllői Lajos kormánybiztosként állt az élén. Mint cenzurális intézmény kiadta a működési engedélyeket, amennyiben az ORI-vizsgákon megfeleltek a művészek, illetve megállapította a fellépti díjukat. A zenészeket tudásuk alapján A, B, C és D kategóriákba sorolta, amely egyúttal meghatározta a fizetésüket is. A koncerteket egyrészt a ORI maga szervezte a vele szerződésben álló zenészeknek, másrészt a muzsikuskok által lekötött koncerteket előzetesen jóvá kellett hagynia.

⁴ Keszler Pál (1929–1999) 1962-ben Lakatos Évától vette át az ORI vezetését. Őt 1977-ben váltotta Bali György.

⁵ Ákos Stefi (1919–2005) Holéczy Ákos dzsesszzenész felesége, az ő keresztnevét vette fel művésznévként. Már a negyvenes évek elején elindult táncdalénekesi karrierje. A hatvanas években a beatgeneráció feltűnésével

Csatári Bence:

Mennyire volt nehéz bekerülni a táncdalfesztiválok fellépőinek sorába?

Dékány Sarolta:

Azt mondhatom, hogy nagyon könnyű dolgom volt. Az első két évben még nem kértek fel, ezért nem lehettem ott, 1968-ban indultam először. Minden bizonnyal a rádiós énektanulmányaim is hozzájárultak ahhoz, hogy bejutottam a kiválasztottak közé, és bár soha nem beszéltem vele erről, de tudom, hogy Bánki Lászlónak⁷ döntő szava volt abban, hogy kik vehettek részt a táncdalfesztiválon. Hogy kik énekelhették a slágergyanús szerzeményeket, azt túlnyomórészt az dönthette el meglátásom szerint, hogy ki milyen régen volt a pályán – persze voltak kivételek, így Zalatnay Sarolta⁸ vagy Fenyvesi Gabi.⁹ Arra viszont nem is gondolhattam, hogy én keressek meg egy szerzőt, hogy írjon nekem egy dalt.

Csatári Bence:

Sokat kellett próbálni a számokat, mielőtt színpadra kerültek?

Dékány Sarolta:

Otthon sokat gyakoroltam, mert az én bőrömet vitték a vásárra a rendezők, még ha a szerzőknek is hoztak dicsőséget az énekesek. Összpróbákat viszont meglehetősen keveset tartottunk, kétszer vagy háromszor fordult csak elő, hogy a Harmónia vokál, a Zsoldos Imre¹⁰ által vezetett Stúdió 11¹¹ és a Magyar Rádió Szimfonikus Zenekara kísért minket. A vokalistákkal sem próbáltunk külön, csak a zenekarokkal együtt. Ezekbe a produkciókba mindenki beletett apait, anyait, így csakis jó süllhetett ki belőlük. A hangszerelés külön történet, az alapjaiban határozza meg a dalok megszólalását.

Csatári Bence:

---

visszavonult, és több évtizedig tanította a feltörekvő nemzedékek énekeseit, mások mellett Cserháti Zsuzsát és Vikidál Gyulát.

⁶ Hollós Ilona (1920–1993) karrierje a negyvenes években kezdődött, de a sikersorozata a hatvanas évek végétől megszakadt.

⁷ Bánki László (1925–1996) 1953-ban a Magyar Filmgyártó Vállalatnál (MAFILM) helyezkedett el, 1955 és 1957 között a Magyar Rádiónál dolgozott. 1956-os tevékenysége miatt néhány évig szilenciumra ítélték. 1958-tól 1963-ig az ORI-nál tevékenykedett. 1963-ban került a Magyar Televízió Szórakoztató és Zenei Főosztályára, ahol szerkesztőként, dramaturgként, rovatvezetőként, majd főmunkatársként dolgozott 1990-ig. Ő indította útjára 1966-ban a táncdalfesztiválok sorozatát, és az 1970-es évek közepén a *Zenés TV Színházat*.

⁸ Zalatnay Sarolta (1947) a három beatlány egyike, az 1967-es és az 1971-es táncdalfesztivál és a Splitben 1972-ben megrendezett táncdalfesztivál győztese. Készített angol nyelvű nagylemezt is 1973-ban. Kísérte az LGT, a Scampolo, a Bergendy, az Omega, a Metro, a Generál és a Skorpió együttes. 1976-ban alapította Postásy Juli és Várszegi Éva bevonásával a Cini és a Tinik nevű formációt. 1984-ben közösen turnézott Komár Lászlóval, majd szólókarrierbe kezdett.

⁹ Fenyvesi Gabi 18 évesen, az *Ádám, hol vagy?* című számmal az 1967-es táncdalfesztiválon harmadik helyezett lett.

¹⁰ Zsoldos Imre (1919–1985) karmester, trombitás és zeneszerző.

¹¹ A Stúdió 11 a Magyar Rádió tánczenekara volt, jelenleg önállóan működő együttes. A Magyar Rádió Tánczenekarát 1946-ban hozták létre, ebből 1963-ban, létszámcsökkentéssel alakult a Stúdió 11, Zsoldos Imre és Dobsa Sándor vezetésével, utalva arra, hogy tizenegyen zenélnek benne. Az együttes volt a hatvanas, hetvenes és nyolcvanas években megrendezett táncdalfesztiválok, valamint a *Tessék választani!* és a *Made in Hungary* tánczenei bemutatók, illetve a legtöbb rádiós és televíziós könnyűzenei műsor állandó kísérezzenekara.

A zeneszerzők is meghatározók voltak ebben a sorozatban. A nagy Bágya Andrással¹² például milyen volt a viszonya?

Dékány Sarolta:

Semmi különös. Köszönőviszonyban voltunk, de az, hogy leüljünk egymással kávézni, nem fordult elő. Hosszas beszélgetésekre kettőnk között egyszerűen nem nyílt alkalom. Bolba Lajossal¹³ viszont többet társalogtam, vele több közös pont is volt a munkám során, hiszen ő volt a vezetője a Magyar Rádió könnyűzenei felvételeket gyártó szekciójának. Kifejezetten szakmai megjegyzései voltak, akár azzal kapcsolatban is, hogy egyes hangokat milyen sokáig tartsak ki. Szentkúti Pállal¹⁴ viszont ugyancsak nem volt szoros a viszonyunk, mert ő a szórakoztatózenei rovat vezetőjeként más területen mozgott: azokból a kész dalokból csinált vagy csináltatott műsorokat, amelyeket Bolba Lajossal felvettünk.

Csatári Bence:

És a többiek?

Dékány Sarolta:

Faludi Rezsővel,¹⁵ a Magyar Rádió zenei főosztályvezetőjével életemben egyszer, ha beszéltem. A televíziós szerkesztő és rendező Bánki László legalább húsz évvel idősebb volt nálunk, de közvetlen volt és sokat viccelődött. A szintén vidám természetű Körmendi Vilmos¹⁶ az egyes számokért volt felelős, ő hangszerelte ugyanis azokat. A táncdalfesztiválos próbák jó hangulatban teltek, ami nemcsak rajtuk, hanem Balassa P. Tamás karmesteren is múlt, aki nagyon odafigyelt az énekesekre, látszott rajta, hogy a szívében viseli a sorsukat, ami nem csoda, hiszen nagyrészt rajtuk múlt a produkció sikere.

Csatári Bence:

Az 1968-as táncdalfesztiválon a *Most már olyan mindegy* című számot adták önnek. Mit kell tudni erről a dalról?

Dékány Sarolta:

Nagyon örültem neki, szerettem, sőt a mai napig szeretem és énekelem akár itthon is. Meghatározónak tartom az egész pályafutásom szempontjából. Az, hogy több mint fél évszázad elmúltával is a fülemben cseng, hogy minden egyes hangjára színtiszta emlékszem, sokat elárul. A *kék tó partján* című 1969-es fesztiváldalom sokkal líraibb, de az is illett hozzám, sőt közelebb áll az egyéniségemhez, mint az 1968-as szerzemény. Úgy látszik, ez a rádiós zenei szerkesztőknek is feltűnhetett, mert ezt többször leadták, mint az egy évvel korábbi dalomat. Az 1971-es táncdalfesztiválon általam énekelt *Köszönet a rózsákért* szintűgy elkísért. Az 1972-es *Égi vándor* című dalom pedig hiába volt „csak” pótdal a táncdalfesztiválon, nagyon szerettem, és rendszerint elénekeltem a fellépéseimen. Arra persze, hogy melyik szerzemény indulhat „élesben”, és melyik az úgynevezett pótdal, nekünk, énekeseknek nem volt ráhatásunk, el kellett fogadnunk a zsűri előzetes döntéseit.

---

¹² Bágya András (1911–1992) zeneszerző, érdemes művész, a Kádár-rendszer könnyűzenei életének egyik meghatározó alakja. A Magyar Rádióban zenei rendezőként is elévülhetetlen érdemeket szerzett.

¹³ Bolba Lajos (1931–2018) a Magyar Rádió Zenei Főosztályának gyártási és tervezői rovatvezetője, ő irányította a felvételeket, illetve javarészt ő döntött arról, hogy mely számokat és kikkel vegyék fel. A Magyar Rádió részéről a táncdalfesztiválok fő szervezője. Olyan nagyszerű rádióműsorok fűződnek a nevéhez, mint a *Tessék választani!*, a *Made in Hungary* és a *Slágerbarátság*.

¹⁴ Szentkúti Pál (1932–1986) a Szórakoztató Zenei Osztály vezetője volt a Magyar Rádióban.

¹⁵ Faludi Rezső a Magyar Rádió Zenei Főosztályát vezette a Kádár-rendszer elejétől a végéig.

¹⁶ Körmendi Vilmos (1931–2016) zeneszerző, karmester, zenei rendező, a sanzonbizottság tagjaként is tevékenykedett.

Csatári Bence:

Arra is volt lehetőség, hogy a táncdalfesztivál után az egyes dalokról beszéljessenek a rádió adásaiban?

Dékány Sarolta:

Ezt az esélyt minden énekes megkapta, és sokan éltünk is vele. Ezekben az adásokban nemcsak beszélgettünk, hanem bejátszottak egy vagy két számot, mintegy alátámasztva a mondanivalót. Váltottunk néhány szót a műsorvezetővel, utána pedig jöhetett is a szóban forgó dal.

Csatári Bence:

Önnel is előfordult a táncdalfesztiválos szereplései után, hogy megállították az utcán autogramot kérni?

Dékány Sarolta:

Hogyne, ez akkoriban természetes volt. Az elején még élvezi az ember, de ha sokáig tart, terhessé tud válni. Persze, aki színpadra áll, annak számolnia kell vele, hogy a népszerűség többféle módon is rátalál, de a túlzott rajongásnak én nem örültem. Ha már nem tudtam csak úgy lemenni a boltba egy kiló kenyérért, mert úton-útfélen megállítottak, az nekem már sok volt.

Csatári Bence:

Részt vett a Magyar Rádió *Made in Hungary* és *Tessék választani!* című megmérettetésein¹⁷ is.

Dékány Sarolta:

Igen, és nagy örömmel tettem. Nem versenynek fogtam fel, inkább az új szerzemények bemutatójának, persze presztízskérdés is volt az indulás. Minden résztvevőnek kiosztottak egy számot, különösebb választási lehetőségünk itt sem volt. A szerkesztők nagy úrnak számítottak, ők osztották a lapokat. Engem soha nem a szerzők, hanem az aktuális szerkesztők kerestek meg a dalokkal, de sok mozgástér ezúttal sem adatott, talán egy alkalmat tudok felidézni, amikor kivételesen két szám közül választhattam. Miután megkaptam a dalokat, beszélgettem a szerzőkkel, hogy szerintük mit hogyan kellene előadni, de az előadásmód tekintetében már jóformán szabad kezem volt, hiszen éreztem, hogy melyek a líraibb darabok, és mit kell dinamikusabban énekelni.

Csatári Bence:

Volt kedvenc szerzője?

Dékány Sarolta:

Nem engedhettem meg magamnak azt a luxust, hogy válogassak, tehát nem volt, nem is lehetett, minden szerző felé nyitott voltam.

---

¹⁷ A *Made in Hungary* könnyűzenei bemutató és verseny volt a Magyar Rádióban az 1960-as, 1970-es, 1980-as években. A műsor állandó szerkesztője Bolba Lajos, zenekari kísérője pedig a Stúdió 11, testvérműsorai a *Tessék választani!* és a táncdalfesztivál. A hatvanas évek elejétől-közepétől minden évben két tánczenei versenyen mutatták be a legújabb táncdalokat. 1976-ig a *Made in Hungary* tél végén, a *Tessék választani!* nyáron volt, 1977-től pedig fordítva. Amikor a táncdalfesztivál vagy a *Metronóm '77* zajlott nyáron, a nyári rádiós bemutató elmaradt. 1984-től csak a tél végi műsor, a *Tessék választani!* maradt meg, egészen 1989-ig. 1991-ben még rendeztek egy *Tessék választani!*-t, amelyen nem új dalokat mutattak be, hanem a régi fesztiválok előadói léptek fel ismert dalaikkal, esetleg feldolgozásokkal.

Csatári Bence:

A szerzőkkel előzetesen egyeztetett, mielőtt egy-egy dalt megkapott?

Dékány Sarolta:

Soha nem jött ez szóba, mindig kész anyagokat kaptam. Írt nekem dalszövegeket mások mellett Bradányi Iván,¹⁸ aki a *Cherbourgi esernyőket* fordította magyarra, Vándor Kálmán,¹⁹ Szenes Iván,²⁰ S. Nagy István²¹ és Vass Valéria,²² aki Máté Péter²³ zenéire is írt szövegeket, a dalaim zeneszerzői pedig többi között Koncz Tibor²⁴ és Wolf Péter²⁵ voltak.

Csatári Bence:

A különböző fesztiválokön túlmenően számos más, kisebb-nagyobb volumenű programokon is szerepelt. Az 1968-as debreceni *Farsang a Hajdúságban* című műsorban a Thomastic együttesel²⁶ lépett fel. Voltaképpen ez egy „kis Táncdalfesztivál” volt, mert közönségszavazatokkal lehetett a döntőbe jutni.

Dékány Sarolta:

A Thomastic együttesel nagyon sokat léptem fel, hiszen a zenekar tagja volt első férjem, Máté Péter is. Mi a zenén keresztül ismerkedtünk meg, előbb együtt játszottunk, csak utána lettünk egy pár. A házasságunk azonban kérészetűnek bizonyult, alig tartott tovább egy évnél.

Csatári Bence:

Nagyon emlékezetes ezzel kapcsolatban a *Ne nézz így rám!* című, szívhez szóló szám, ami többféle hangszerelésben is napvilágot látott. Egyfajta konfliktushelyzetet dolgoz fel, a kissé kesernyés hangulatú dalban talán már benne volt az elválás gondolata is.

Dékány Sarolta:

---

¹⁸ Bradányi Iván (1930) dalszövegíró, műfordító, író.

¹⁹ Vándor Kálmán László (1922–2016) sportújságíró, dalszövegíró, számos olasz sláger magyarra fordítója. Őt nyelven beszélt. Mások mellett Cserhádi Zsuzsának, Katona Klárinak, Korda Györgynek és Kovács Katinak írt szövegeket. A *Nemzeti Sport*, majd *Népsport*, továbbá a *Friss Újság*, a Magyar Rádió olasz nyelvű szerkesztősége és a *Képes Sport* munkatársa volt. 1956-tól a *Népszavánál* vált legendává.

²⁰ Szenes Iván (1924–2010) dalszövegíró, dramaturg, zeneszerző, Magyarország legtöbbet játszott szerzője.

²¹ S. Nagy István (1934–2015) dalszövegíró, Magyarország egyik legtermékenyebb slágergyárosa, előadóművész. Dalait énekelte mások mellett Aradszky László, Csongrádi Kata (S. Nagy felesége), az Edda, a Hungaria, Koncz Zsuzsa, Koós János, Korda György, Kovács Kati, Máté Péter, a Metro, a Neoton, az Omega, a Piramis, Szécsi Pál, Zalatnay Sarolta és Zorán.

²² Vass Valéria (1939–2008) Dobsa Valéria néven is ismert szövegíró, mások mellett Aradszky Lászlónak, Bódy Magdinak, Bontovics Katinak, Delhusa Gjonnak, Domján Editnek, Karda Beátának, Kovács Katinak, Koncz Zsuzsának, Harangozó Terinek, Poór Péternek és Szűcs Judithnak írt dalszövegeket.

²³ Máté Péter (1947–1984) énekes, zeneszerző, zongorista és hangszerelő. Csaknem 150 dal szerzője és előadója. Leghíresebb slágere, ami nemzetközi siker lett Sylvie Vartan feldolgozásában, az *Elmegyek* című szám volt.

²⁴ Koncz Tibor (1940) eredetileg geológusként végzett, de a figyelme később a komponálásra irányult. Ért a hangszereléshez, és kitűnően zongorázik, valamint dobol. Leggyakoribb szerzőtársa a szövegíró Szenes Iván, akivel több fesztiválon sikerrel szerepeltek. Elsősorban Kovács Kati albumainak zeneszerzője, a legtöbb, mintegy száz dalát neki írta, más előadó számára mindössze néhány dalt komponált.

²⁵ Wolf Péter (1947) zeneszerző, aki olyan előadóknak írt dalokat, mint Kovács Kati, illetve karmesterként kétszer szerepelt az Eurovíziós Dalversenyen. TV- és rádiójátékokhoz is írt kísérőzenét, illetve a nagy sikerű *Vuk* című rajzfilm zenéjét is ő szerezte. Wolf Kati énekesnő édesapja.

²⁶ A Thomastic 1965-ben alakult, Máté Péterrel is sokszor felléptek. Az 1966-os amatőr zenei fesztiválon, amelyen 350 zenekar indult, az Illés mögött második helyezést értek el. 1992-ben az együttest az egyik alapító tagja újraindította.

Érdekes, hogy amikor ezt a duettet együtt énekeltük, még nem volt szó arról, hogy elválunk. Persze utólag, ennyi év távlatában lehet úgy értelmezni, hogy ez a búcsúdalunk volt, de ez nem így van. Az viszont biztos, hogy mindketten nagyon szerettük ezt a számot, szívből énekeltük, a hangszínünk pedig nagyon passzolt a másikéhoz. Ha pedig jobban megnézzük a dal szövegét, akkor megállapíthatjuk, hogy nem csak rossz érzés van benne, hiszen a végén elhangzik, hogy „*Ne nézz így rám, csak szólj, hogy maradnál, az a jó, s ha végleg maradnál, az volna jó*”.

Csatári Bence:

Máté Péterrel akkor is együtt énekelt, amikor már nem voltak házások?

Dékány Sarolta:

Persze, nagyon jó barátságban maradtunk válásunk után is, egészen Péter 1984-es haláláig.

Csatári Bence:

A Budapesti Műszaki Egyetem Ezres Klubjában is együtt léptek fel.

Dékány Sarolta:

Ott gyakran énekeltünk, a Thomastic nélkül is. Sőt, az is sokszor előfordult, hogy szólóban léptem fel az Ezres Klubban. Itt azért nem volt előre lefektetett koreográfia, adódtak rögtönzések, persze az egyes dalokat begyakoroltuk, csak éppen azok sorrendjét nem mindig döntöttük el előre.

Csatári Bence:

Az 1970-es esztendő az ORI *Slágerhullám* című országos turnéját is magával hozta – ekkor egyébként kivételesen meg sem rendezték a táncdalfesztivált. Mint ahogy az a már felkutatott levéltári iratokból kiderül, „felsőbb utasításra”, az MSZMP KB Agitációs és Propaganda Bizottságának javaslatára, amit a legfelsőbb pártvezetés elfogadott. Ön is részt vett a *Slágerhullám*-turnén Korda György,²⁷ Harangozó Teri,²⁸ Magay Klementina,²⁹ Payer András,³⁰ Poór Péter,³¹ Rónaszéki András humorista és a Bergendy-együttes³² társaságában. Hogy emlékszik vissza erre?

---

²⁷ Korda György (1939) a magyar tánczene egyik legismertebb és legrégebben a színpadon lévő előadóművésze, számos sláger előadója. 1967-ben a *Bocsánat, hogyha kérdem* című dalával előadói díjat nyert a táncdalfesztiválon. Emellett televíziós pókerközvetítőként is sikeres.

²⁸ Harangozó Teri (1943–2015) az 1965-ös *Ki mit tud?*-on feltűnt táncdalénekesnő. Egyes források szerint a *Minden ember boldog akar lenni* című számot tartalmazó kislemezzel az ő nevéhez fűződik az első magyar aranylemez. Állandó szereplője volt a táncdalfesztiváloknak, ahol 1968-ban és 1969-ben második helyezést ért el a *Sose fájjon a fejed!* és a *Szeretném bejárni a Földet* című dalokkal. Legnagyobb slágere a *Mindenkinek van egy álma*, amelyet az 1968-as *Made in Hungary* bemutatón adott elő.

²⁹ Magay Klementina (1950) leghíresebb slágere a *Nevető almák*. Részt vett az 1967-es pol-beat fesztiválon, illetve az 1968-as szófiai Világ Ifjúsági Találkozón. Rendszeresen részt vett ORI-turnékon a Metro, az Omega, a Pannónia, a Scampolo és az Atlas együttes kíséretével. Mintegy tucatnyi kislemeze jelent meg.

³⁰ Payer András (1941–2011) „Öcsi” zeneszerző, énekes, leghíresebb dala a *Gedeon bácsi*. S. Nagy Istvánnal együtt az 1963-as televíziós szilveszteri műsorban tűntek fel. A beatzenekarok előretöréséig az egyik legnépszerűbb szerző-előadónak számított. A hatvanas évek végétől saját maga adta elő műveit.

³¹ Poór Péter (1944) 1964 és 1974 között Szécsi Pál mellett a legnépszerűbb fiatal táncdalénekes volt. Olyan slágerek köthetők a nevéhez, mint a *Fekete vonat*, az *Utánam a vízözön* és a *Pókháló van már az ablakon*.

³² A Bergendy-zenekar 1959-ben alakult, repertoárjukhoz a rock and roll, a dzsessz, a swing és sok más műfaj is hozzátartozik. A Budai Ifjúsági Park rezidens zenekaroként eleinte nagy ráhatásuk volt arra, kik játszhattak az intézményben. 1964 áprilisában a dzsesszről beatre váltottak, a hetvenes években pedig rock- és progresszív rock számokat is írtak, de számos nagy slágerük is született. Az együttes alapítója és vezetője Bergendy István 2020-ban hunyt el.

Dékány Sarolta:

Ha felajánlott egy turnélehetőséget az ORI, azt el kellett fogadni. Nem létezett erről jogszabály, de azért több volt ez illendőségnél, gyakorlatilag kötelezőnek számított. Nem is igen volt senki, aki visszautasította volna, mert számos fellépési lehetőséget és ezáltal biztos anyagi bevételt jelentett a művészek számára. Ráadásul egymással is nagyon jó kapcsolatot tudtunk kialakítani ezeken a turnékon. Nem állt elő az a helyzet, mint manapság, hogy mindenki irigykedik a másokra, hiszen jószerével egyforma gázsink volt, legfeljebb abban lehetett volna taktikázni, hogy ki hányadikként menjen színpadra, de ezt az ORI már előzetesen meghatározta. A *Slágerhullám* a nagyobb vidéki városokat érintette. Kivétel nélkül tánczenét játszottunk, ez igaz volt a Bergendyre is. Mindenhol telt ház fogadott bennünket és vastapsot kaptunk. A helyszínen a tapsok erőssége alapján dönt el, kik adhatnak ráadást. A karmester beintett, és az est végén újra felcsendültek a legsikeresebb dallamok.

Csatári Bence:

A korabeli lapok írtak egy *Sok húhó slágerért* című, 1971-es ORI-turnéről is, amelyen ön a Corvina együttesel³³ lépett fel.

Dékány Sarolta:

Itt Aradszky Lászlóval,³⁴ a Vári-ikkal³⁵ és Szécsi Pállal³⁶ álltunk színpadra, engem valóban a Corvina kísért. 1971-ben amúgy a Vadászati Világkiállítás bálján is énekeltem, az akkor nagyon népszerű Kék csillag³⁷ együttesel. Ott Ambrus Kyri,³⁸ Máté Péter és Szuhay Balázs³⁹ is fellépett.

Csatári Bence:

---

³³ A Corvina együttes elődjét Soltész Rezső és testvére, Soltész Gábor, valamint Romwalter Sándor alapította 1966-ban, Rangers néven. 1969. december 31-én csatlakozott hozzájuk Szigeti Ferenc, aki feloszlásuk után 1979-ben a Karthagót hozta létre. Dobosuk Fonyódi Péter írt a zenészek közül először rocktörténeti témájú könyvet. Az igényes tánczenét játszó zenekar politikai nyomásra 1969-ben vette fel a Corvina nevet. Az 1977-es Metronóm fesztiválon ők kapták a közönségdíjat *Álmaidban* című slágeres hangvételű számuk elismeréseként. Másik nagy sikerű daluk az *Egy viharos éjszakán*.

³⁴ Aradszky László (1935–2017) táncdalénekes, a hatvanas évek egyik legnépszerűbb előadója. 1966-ban megnyerte a Magyar Rádió *Made in Hungary* című versenyét az *Isten véled, édes Piroskám* című dallal. Kislemezre rögzítve egyes források szerint ez a szám lett a magyar hanglemezgyártás történetének első aranylemeze.

³⁵ A Vári-ikkal, Vári Ágnes és Vári Judit (1950) táncdalénekesek az 1969-es táncdalfesztiválon tűntek fel *Volt egy egyszerű kis dallam* című számukkal. Egy német táncdalfesztiválon második helyezést értek el, sokat jártak a hetvenes években fellépni keletnémet területre. Rendszeres résztvevői voltak a Magyar Rádió *Made in Hungary* és a *Tessék választani!* című vetélkedőinek.

³⁶ Szécsi Pál (1944–1974) énekes, szövegíró. 1967-ben a salgótarjáni amatőr versenyen megnyerte az énekesek versenyét, ugyanebben az évben a táncdalfesztiválon a *Csak egy tánc volt* című dallal második helyezést ért el. Legismertebb slágerei közé tartozik a *Gedeon bácsi* és az *Egy szál harangvirág*. Tagja lett a Rádió Tánczenei Stúdiójának.

³⁷ A Kék Csillag a korszak fontos beatzenekara volt. 1963-ban megnyerték a Magyar televízió *Ki mit tud?* című vetélkedőjét, de még a hetvenes években is sikeresen működtek.

³⁸ Ambrus Kyri (1945) táncdalénekesnő, az 1967-es táncdalfesztivál harmadik helyezettje *Nappalok és éjszakák* című számával.

³⁹ Szuhay Balázs (1935–2001) színész, parodista, kabarészerző. Pályáját a békéscsabai Jókai Színházban kezdte. 1957-től a kecskeméti Katona József Színházban játszott, majd 1960-tól 1992-ig a Vidám Színpad tagja volt. 1992-ben a *Ludas Matyi* főszerkesztője lett, jobboldali konzervatív politikai szerepet is vállalt a rendszerváltást követő években. 2014-ben röppent fel a hír, hogy a Kádár-rendszer belügyi ügynöke volt.

A Kommunista Ifjúsági Szövetség⁴⁰ égisze alatt működő Express Ifjúsági és Diák Utazási Iroda szintén 1971-ben, megalakulásának jubileuma alkalmából szervezett egy koncertet a kőszegi várban. Itt Ön mellett Bodor Károly, Madarász Katalin⁴¹ és Monyók Ildikó⁴² is fellépett.

Dékány Sarolta:

Noha erre az epizódra nem emlékszem, de azt elmondhatom, hogy Madarász Katalinnal és Monyók Ildikóval is nagyon jóban voltam, és sokat léptünk fel közösen.

Csatári Bence:

Megesett az is, hogy színművészekkel lépett színpadra. 1972-ben a *Humorexpressz* elnevezésű műsor például ezek közé tartozott. Itt Lorán Lenke,⁴³ Rátonyi Róbert⁴⁴ és Szuhay Balázs voltak a partnerei.

Dékány Sarolta:

Rengeteget léptem fel velük, előszeretettel vittek magukkal, úgy látszik, a habitusom illett az övékhez. Sokszor a Kamara Varieté⁴⁵ szervezésében adtuk a közös műsorainkat.

Csatári Bence:

Egyébként kik keresték meg a művészeket, hogy lépjenek fel egy ORI-turnén?

Dékány Sarolta:

Nem voltak menedzsereink, mert az a foglalkozás tilos volt a kádári időkben, így közvetlenül minket kerestek meg, de az ORI részéről sem a legmagasabb szintről jött a felkérés, hanem valaki a szervezet hivatalnokai közül, az íróasztal mellől körbetelefont, amikor összeállították a programot. Informálisan korábban is értesülhettünk arról, hogy számítanak ránk, de ez akkor vált hivatalossá, amikor aláírtuk a munkaszerződést. A megállapodás azonban csak bizonyos időszakokra és feladatra szólt, tehát az énekesek nem voltak az ORI alkalmazottai. Ebből az is következik, hogy csak időszakosan vonták a fizetésünkből a járulékokat, amelyek sorsa aztán nagyon bizonytalanul alakult, kézen-közön elveszhetett a pénz vagy legalábbis máshová ért el, és emiatt állt elő az a méltatlan helyzet, hogy alacsony a nyugdíjunk. A fizetésünket egyébként mindig a teljesítés után kaptuk meg, vagyis mindig a turné végén lehetett felvenni a gázsit az ORI-pénztárban, nem az egyes napi koncertek után.

Csatári Bence:

Az ORI az énekesek megjelenésére is odafigyelt?

---

⁴⁰ A KISZ-t hivatalosan 1957. március 21-én alapította a kádári vezetés az MSZMP akkori legfelsőbb vezető szerve, az Ideiglenes Intéző Bizottsági 1957. január 25-i döntése alapján, szovjet mintára, a Komszomol szervezetét és ideológiai hátterét lemásolva. A KISZ Központi Bizottságának időrendben első vezetője, azaz első titkára a keményvonala kommunista politikus Komócsin Zoltán lett. A KISZ legfelsőbb vezetéséből jó eséllyel be lehetett kerülni a pártállami vezető tisztségek valamelyikébe.

⁴¹ Madarász Katalin (1934) egyéniségében, hangjában, modorában és gesztusaiban a magyarság érzelmevilágának hiteles és nagy hatású kifejezője. Sok televíziós és rádió felvétele van, amelyek a mai napig nagyon népszerűek a kíváncságműsorokban. Gaál Gabriellával nagyon sikeres duettet alkottak.

⁴² Monyók Ildikó (1948–2012) színésznő, énekesnő. Monyók Gabi énekesnő nővére.

⁴³ Lorán Lenke (1927–2017) színésznő.

⁴⁴ Rátonyi Róbert (1911–1992) konferanszié, színházi rendező, író, publicista.

⁴⁵ A Kamara Varieté a volt Terézkörúti Színpad helyén alakult 1939-ben Sallay György vezetésével, aki az 1949-es államosításig vezette. Tőle Karádi Béla vette át a színház igazgatását. 1951 és 1954 között Artista Varieté, majd újra Kamara Varieté néven működött egészen 1977-ig, és artistaműsorokra alapozó kabaré-variété műsorokat lehetett itt látni. 1978-ban a Játékszín foglalta el a helyét.

Dékány Sarolta:

Persze. Művészi értelemben is hoznunk kellett a legjobb formánkat, de a kulcsín is sokat számított. De ezt nem kellett mondani, hisz amúgy is igyekeztünk divatos, különlegességet sugárzó ruhákban megjelenni.

Csatári Bence:

A levéltári dokumentumok és több visszaemlékezés alapján úgy tudom, az ORI bizonyos időközönként küldött jelentéseket a Művelődésügyi Minisztériumnak a műsoraik teljesítéséről. Önöknél ez miként csapódott le? Előfordult, hogy valaki beleszólt abba, ki hogyan teljesített és rászólt, hogy legközelebb jobban szedje össze magát?

Dékány Sarolta:

Ilyen velem soha nem fordult elő, és nem is hallottam efféle esetről. Lehet, hogy azért, mert soha nem szegtem meg a szabályokat. A teljesítményemre mindig nagyon odafigyeltem.

Csatári Bence:

Nemcsak ORI, hanem magánszervezésű fellépések is voltak a Kádár-rendszerben. Ezekre az alkalmakra is megkeresték önt?

Dékány Sarolta:

Nagyon intenzív kapcsolatban voltam Darázs Istvánnal, Halmi Gáborral, Liliom Károllyal és Szikora Jenővel,⁴⁶ akik kifejezetten ezzel foglalkoztak, és ha akadt valahol lehetőség, rendszerint szóltak nekem, de az is előfordult, hogy én hívtam fel őket. Közülük egyébként mindegyikkel jó volt a kapcsolat, nem tettem különbséget közöttük. Ők teljes körűen megszervezték a műsorokat, és természetesen intézték az utazásokat is. Mindezek mellett ők konferálták fel a dalokat, erre volt is engedélyük, ilyen értelemben hivatalosan közreműködtek. Színpadi embereknek számítottak, Szikora Jenő pedig zenész is volt. A sok vidéki fellépésnek az a magyarázata, hogy az ORI nem kötötte le az összes energiámat – ezzel jószérivel minden énekes így volt –, nem tudtak annyi munkát adni, hogy abból gondtalanul meg lehessen élni, így sokszor tudtam időt szakítani a vidéki haknikra, amelyek a szó pejoratív értelmével ellentétben színvonalas előadások voltak. Azt lehet mondani, hogy többször léptem fel magánszervezésben, mint az ORI-val.

Csatári Bence:

A sok utazás nem volt fárasztó?

Dékány Sarolta:

Dehogynem, de szerettem énekelni, és szem előtt tartottam azt is, hogy a kisebb településeken élőknek is jusson a kultúrából egy kis szelet. Élveztem a haknik minden percét,

---

⁴⁶ Az R-GO-t vezető Szikora Róbert édesapját, a szintén hivatásos zenész és a Kádár-rendszerben koncertszervezésre szakosodott Szikora Jenőt (1930–2003) nyolc hónapra tiltotta el a színpadtól az ORI 1975-ben tiltott koncertszervezésért, mert esetében bebizonyosodott a menedzselés – szocialista tevékenységektől idegen – vádjá. Egy Kulturális Minisztériumban keletkezett levél úgy állította be őt, mint aki pusztán a szervezésért, munka nélkül szerezte a pénzt, mert nem lépett fel. Ennek alátámasztására hozta a tárca a csanádpalotai Kelemen László Művelődési Ház, a környei művelődési ház, a mezőkovácsházi és orosházi járási hivatal és a szentesi városi tanács művelődésügyi osztályának igazolásait. A menedzseltek között szerepelt Máté Péter és Ambrus Kyri, akik vallomásaikkal szintén megerősítették a fentieket. Szikora egyébként a hatalom szemében visszaesőnek számított, mert az 5714/1971. számú művelődésügyi minisztériumi iratra hivatkozva megemlítette a tárca szakembere, hogy már volt eltiltása ilyen jellegű tevékenységért.

még ha megerőltetőek voltak is. A bioritmusunk teljesen átállt. Amikor hajnalban értem haza, kénytelen voltam délig aludni, hogy regenerálódjak. Délután pedig indult előlről a verkli.

Csatári Bence:

Van olyan története, ami ezekhez az utazásokhoz kapcsolódik?

Dékány Sarolta:

Jó párszor előfordult, hogy lerobbant alattunk a kocsi. Olyankor muszáj volt stoppolni. Ma már ilyesmi elképzelhetetlen, egy mai sztároknak bizonyára leesne a gyűrű az ujjáról, ha stoppolniuk kellene. Azt azonban meg kell jegyezni, hogy Halmi Gábornak nyugati típusú autója volt, és az soha nem robbant le. Hogy ne kelljen olyan sokat Budapest és vidék között ingázni, számos alkalommal csillagtúraszerűen jártunk be egy adott környéket. Olyankor egy-két hétig nem mentünk haza, hanem egyazon szállásról rajzoltunk ki minden este.

Csatári Bence:

Történt olyan is, hogy egy nap több helyen felléptek?

Dékány Sarolta:

Egy este rendszerint több, akár három helyre is ellátogattunk. Nagyon fárasztó és olykor idegtépő volt, hiszen azon izgultunk, hogy odaérünk-e a következő állomásra. Mindenki négy-öt számot énekelt el egy helyen, utána indultunk tovább. Bevett szokás volt, hogy – mivel két autóval közlekedtünk általában – az első kocsi már elindult a következő helyre, amikor a csapat másik fele épp csak elkezdte a műsorát. A nagy hajtás ellenére szépek voltak az előadásaink. Ugyanakkora energiával álltunk színpadra egy ezer fős településen, mint amikor a budapesti Erkel Színházban léptünk fel.

Csatári Bence:

A nemzetközi fellépéseknek külön súlyuk volt a Kádár-korszakban, már csak az ország viszonylagos elszigeteltsége miatt is. Önt sokat hívták külföldre?

Dékány Sarolta:

Mindig a Nemzetközi Koncert Igazgatóság⁴⁷ (NKI) jóindulatán múltott, hogy mikor kit engedtek ki a határon. A másik országból érkezett felkérések szólhattak személyre is, de számos esetben arról volt szó, hogy valamely magyar előadót szeretnék felléptetni. Utóbbi alkalmakkor az NKI döntötte el, hogy kit küld hazánk képviseletében. Engem viszonylag sokszor bíztak meg külföldi szerepléssel, és ilyenkor szem előtt kellett tartani, hogy az egész országot képviselem, nem csak magamat.

Csatári Bence:

Mely országokban lépett fel?

Dékány Sarolta:

Nagyon sok helyre eljutottam. Jártam a kötelező penzumként emlegetett Szovjetunióban a Stúdió 11 zenekarral, de Csehszlovákiában, Lengyelországban és

---

⁴⁷ A Külföldi Impresszálo Irodaként is emlegetett monopolszervezet 1960. július 1-én vette fel a Nemzetközi Koncert Igazgatóság (NKI) nevet, ténylegesen azonban csak 1961. január 1-től végzett önálló tevékenységet. Zenei berkekben röviden Interkoncertként emlegették. Komoly- és könnyűzenei tevékenységet egyaránt folytatott, külföldi produkciókat Magyarországra, míg magyar előadókat külföldre közvetített, változó hatékonysággal. 1988 elején, a Kádár-rendszer szigorának enyhülésével megszűnt a monopóliumuk, de tevékenységüket még a rendszerváltás után is folytatták.

Jugoszláviában is. Színházakban és más, kulturális szempontból fontos helyeken léptem fel, és ezeket a koncerteket nem lehetett félvállról venni, jól kellett teljesíteni, mert ezek alapján ítélték meg Magyarországot. Külföldön több ízben az Express együttes⁴⁸ kísért.

Csatári Bence:

A Szovjetunióban zajló koncertek a nemzetközi porondon is külön fejezetet érdemelnek. Sok zenész igyekezett elkerülni, hogy ott kelljen fellépnie, de egy bizonyos színvonal felett ezt nem lehetett megúszeni. Lehetett nemet mondani egy szovjet felkérésre?

Dékány Sarolta:

Nemigen, mert akkor nem hívták oda az embert legközelebb, és még az is lehet, hogy az elutasítás az itthoni karrierjére is kihatással lett volna. De ez csak feltételezés, én soha nem mondtam le szovjet felkérést. Mondhatjuk, hogy szinte kötelező volt a szovjet turnén való részvétel. Az ottani kemény telek, illetve a közszájon forgó ellátási nehézségek miatt ódzkodtak ettől sokan. Én azonban ez utóbbit soha nem tapasztaltam meg, mindig rendesen kaptunk ételt.

Csatári Bence:

Milyen hosszú időtartamra mentek játszani?

Dékány Sarolta:

Volt, hogy egy hónapra, volt, hogy másfél hónapra, és egyáltalán nem volt egyszerű az ottani élet. Nagy volt ott a szegénység, és vigyáztak rá, hogy ezzel a lehető legkevésbé szembesüljünk. A helyi szervezők viszont nagyon lelkesek voltak, és a telt házakból meg a vastapsból ítélve is nagy sikereket arattunk. Az ottani közönségreakciók hasonlóak voltak a hazaiakhoz. Nem mindig a férjemmel, Koós Jánossal⁴⁹ mentem a szovjetekhez, de azért vele is sokszor megfordultam ott. Azt is el kell mondani, hogy a magyar énekesek közül neki volt ott az egyik legnagyobb – ha nem a legnagyobb – sikere, sőt, talán azt is meg lehet kockáztatni, hogy voltak olyan időszakok, amikor őt jobban ismerték a Szovjetunióban, mint idehaza.

Csatári Bence:

A Szovjetunióval kapcsolatban sokan megemlékeznek a monopolhelyzetben lévő koncertszervező vállalat, a Goszkoncert ellenőrző tevékenységéről, és ezzel összefüggésben arról, hogy a szovjet titkosszolgálat beépített emberei megfigyelték őket. Ön is tapasztalt ilyet?

Dékány Sarolta:

Egyáltalán nem. Nem is foglalkoztam ezzel. Még a szállodai gyezsurnaják⁵⁰ tevékenysége sem zavart, ők csak tették a dolgukat, és ezt én elfogadtam. Ha valaki nem ment szembe a szovjet szabályokkal, nem esett bántódása.

---

⁴⁸ Az Express együttes 1962-ben alakult, ebben az évben XIII. kerületi Dixieland Band néven léptek fel a *Ki mit tud?*-on. Többször nyertek díjat könnyűzenei bemutató versenyeken, de a táncdalfesztiválok kísérezenekekaraként is játszottak. Dékány Sarolta mellett kísérték mások mellett Hofi Gézát, Kovács Katit, Koós Jánost és Korda Györgyöt.

⁴⁹ Koós János (1937–2019) komolyzenei képzettségű táncdalénekes, előadóművész, humorista, színész. Legnagyobb slágerei: *Kislány a zongoránál*, *Sír a telefon*, *Annyi ember él a Földön*, *Kapitány*, *Nem vagyok teljesen örült*. Előadói, illetve első díjakat nyert az 1966-os, az 1968-as és az 1969-es táncdalfesztiválokon.

⁵⁰ A gyezsurnaják a szállodákban emeletenként ültek a folyosókon, sőt volt olyan hotel, ahol emeletenként többen is, és ellenőrizték a társasági életet. A szobákba ugyan elméletileg nem mentek be, de árgus szemekkel figyelték, hogy kiket visznek fel magukkal az ott megszálló vendégek. Ha a szocialista erkölcsrel

Csatári Bence:

Tapasztalt-e valami különbséget a keleti blokk országai között az ottani életszínvonalban, a fellépések körülményeiben vagy a szállások níveljában?

Dékány Sarolta:

Nem láttam eltérést egy NDK-s, csehszlovákiai vagy szovjetunióbeli szállás között. A műszaki berendezések is hasonlóan szóltak, úgyhogy nem mondhatnám, hogy ebből a szempontból a Szovjetunió le lett volna maradva a többi szocialista országtól.

Csatári Bence:

Többen arról számolnak be, hogy a külföldi fellépések során napidíjat kaptak. Ön is részesült ebben?

Dékány Sarolta:

Soha nem kaptam napidíjat, nekem fellépti díjam volt, amit egyes előadásokra lebontva a turné végeztével utólag az Interkoncert pénztárában vehettem fel. Persze úgy, hogy bizonyos százalékot levontak közvetítői díj címszó alatt.

Csatári Bence:

1977-ben volt egy kis afférja a Belügyminisztériummal, mert nem akartak önnek útlevelet adni Kanadába, ahol a férje, Koós János énekelt az ottani magyarok előtt. Az iratok szerint Koós Jánost egy ötvenhatos disszidensnél szállásolták el. Érdekes, hogy ezzel nem volt baja az Interkoncertnek, viszont ugyanez az ön esetében már főbenjáró bűnnek számított. Mi lett ennek az ügynek a vége?

Dékány Sarolta:

Megfellebbeztem a Belügyminisztérium Útlevel Osztályának döntését, és hosszas procedúra után megkaptam az iratot és kimehettem Kanadába, de nem énekelhettem. Mivel a gyerekek még kicsik voltak, a szüleim vigyáztak rájuk. Egyébként, amikor itthon messzebbre mentünk fellépni, akkor is a nagymama őrizte a gyerekeket.

Csatári Bence:

Kilenc kislemeze jelent meg, ezek egy részét a táncdalfesztiválos dalok alkotják, a korongok másik oldalán rendszerint más előadók szerepeltek, ahogy a *Tessék választani!*-kről kiadott kislemezek esetében is. Arról nem volt szó, hogy Dékány Saroltával önálló nagylemezt jelentessen meg a Magyar Hanglezgyártó Vállalat?⁵¹

Dékány Sarolta:

Nem volt szó róla, de nem is nagyon fájlaltam. Igazából a kislemezeimet sem számoltam még össze sohasem. Valahogy nem vonzott a lemezkiadás lehetősége, nekem a színpad volt a mindenem. Az a kislemez viszont, amelyen a *Túl vagyok én* című számom szerepel, híres lett a maga korában, ahogy a *Ne vigyél engem az erdőbe!* is emlékezetes. A lányomnál, a családi archívumban őrizzük ezeket a kislemezeket.

összeegyeztethetetlen magatartást tapasztaltak, azonnal közbeléptek vagy értesítették a szállodák vezetőségét. Ez a foglalkozás a szállodai – nem is annyira titkos – ügynökök szinonimájává vált.

⁵¹ A Magyar Hanglezgyártó Vállalatot, közismert rövidítésű nevén az MHV-t a 206/1951. sz. 1951. május 24-én kelt NT. (Népgazdasági Tanács) határozat hozta létre, magába olvasztva több kisebb, addig magánkézben lévő lemezkiadót. A cég ezáltal monopolhelyzetbe került, ami így is maradt a pártállami időkben.

Csatári Bence:

1973-ban született meg első gyermeke, Koós Réka,⁵² a második gyermekük, Koós Gergő pedig 1976-ban született. Ekkor már foglalkoztatta a gondolat, hogy inkább otthon marad a gyerekekkel és lemond az énekesi pályáról?

Dékány Sarolta:

Nem igazán. Szerettem volna továbbra is színpadra lépni. Férjemmel, miután a gyerekek megszületése után kicsit egyenesbe jöttünk, rendszeresen jártunk énekelni, duetteket is előadtunk, és amikor együtt mentünk valahova, én is kaptam hol húsz, hol harminc percet önálló szereplésre. Persze mindig ő volt a rivaldafényben. Én úgy öt éve hagytam abba végleg a nyilvános éneklést.

Csatári Bence:

Mivel töltötték a szabadidejüket a családban, amikor nem fellépni mentek?

Dékány Sarolta:

Sokat olvastunk mindketten, az töltött fel bennünket. Leginkább a regényeket szerettük, a verseket nem annyira. Ezenkívül a vitorlázás volt még a nagy szerelmünk, a lányom, Réka most is vitorlázik a Balatonon az unokámmal, Rozival a híres-neves Koóstoló nevű hajóval.

---

⁵² Koós Réka (1973) a Toldy Mária énekstúdió elvégzése után a Színház és Filmművészeti Főiskolára járt operett-musical szakra, ahol 1997-ben diplomázott. Számos zenés színházi darabban játszott fontos szerepeket, illetve szerepelt tévéműsorokban, valamint többek között a *Jóban rosszban* és a *Barátok közt* című sorozatokban.